

27S + 1: Toca concretar

written by Albert Pereira | 27 de setembre de 2016

Un any després que fóssim cridats a emetre "El vot de la nostra vida" per la coalició guanyadora dels comicis, la realitat política vertiginosament canviant d'aquests temps que vivim -també les meves pròpies limitacions analítiques, clar- no em permet fer un diagnòstic complet i acurat. Em limito, doncs, a exposar, més o menys desordenadament, algunes impressions.

L'independentisme social, després de quatre anys de procés, i d'un últim any no gaire motivador (crisis diverses en la majoria independentista, resultats electorals discrets el 20D i el 26J...) no perd pistonada. Potser no avança, però no reula. Ho diuen els sondejos, i ho han ratificat contundentment les mobilitzacions de l'11S. I això és una gran notícia, la prova de la seva solidesa -el suflé tan anunciat no es veu per enlloc.

Efectivament, un 45-50% de suport a la independència i un 75-80% a favor del dret a decidir sostinguts en el temps són grans majories socials, que farien reaccionar propositivament a qualsevol estat democràtic. No és el cas de l'Estat espanyol, que continua negant l'evidència i s'escarrassa per amagar-la a la seva pròpia població.

Cap partit sobiranista no pot ni tan sols plantejar-se fer marxa enrere, si no vol que el bloc social independentista li passi per damunt.

No hi haurà mai ni referèndum ni cap altra solució negociada amb l'Estat espanyol que reconegui el dret a l'autodeterminació dels catalans. Per tant, l'acció unilateral és l'única sortida: l'alternativa a la unilateralitat catalana no és la bilateralitat, sinó la unilateralitat espanyola. I perdó per dir obvietats.

La polèmica entre el DUI i el RUI està bé com a exercici per a trobar la millor fórmula per a resoldre el procés independentista, però és lamentable que hagi servit com a enèsima excusa per a què els independentistes ens separem en bàndols i ens traguem els ulls els uns als altres, o passem comptes entre els que fa anys que militem en aquest món abans tan petit, en el que tots ens coneixíem. Per cert, la solució definitiva probablement vindrà d'una combinació de RUI i DUI.

La bandera de la resolució democràtica del conflicte -del referèndum- és la nostra millor carta de presentació arreu del món. Cal tenir-ho sempre present.

Entre el seguidisme acrític del govern i dels partits que el formen i l'arrogància intel·lectual dels seus crítics rabiosos, hi ha una àmplia via per al patriotisme lleial, crític i rigorós. De fet, és per aquesta via que transita la immensa majoria de la gent que es manifesta cada 11 de setembre.

Qualsevol crítica que no tingui en compte que l'actuació governamental està condicionada per un estat que nega la sortida democràtica del conflicte, i que disposa de tots els ressorts polítics, econòmics i coercitius per imposar la seva voluntat, és argumentalment deshonest.

Per exigir unitat, el govern i els partits independentistes han de mostrar determinació, coratge i un full de ruta convincent per a assolir la independència.

Aquest ha de ser el curs polític de la resolució del procés; d'aquí a un any no podem estar celebrant el segon aniversari del 27S sense que hagi passat res de substancial. Toca concretar. Com deia el vídeo de l'ANC, doncs, endavant les atxes (que ja va quedar clar que són ciris grossos i no destrals).